

УДК 35.08(477)

<https://doi.org/10.62664/cpa.2025.01.26>

Василь ОСТАП'ЯК,

професор кафедри публічного управління та адміністрування,

доктор політичних наук, доцент

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

ORCID ID <http://orcid.org/0000-0001-9374-1956>

Іван МЕЛЬНИК,

магістр публічного управління та адміністрування

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

(© ОСТАП'ЯК В., МЕЛЬНИК І., 2025)

ГАРМОНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ З ЄВРОПЕЙСЬКИМ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРОСТОРОМ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

*У науковій розвідці розглядається один із ключових викликів та пріоритетів сучасного етапу розвитку України – гармонізація національної системи публічного управління з європейським адміністративним простором в умовах реалізації стратегічного курсу на європейську інтеграцію. Особлива увага надається не лише формальному узгодженню законодавства з *acquis communautaire*, а й глибинному реформуванню інституційних механізмів, управлінських процедур, а також ціннісних основ, що мають сформувати підґрунтя для належного врядування, правової визначеності, відкритості та поваги до гідності громадянина. Автори наголошують, що європейська інтеграція – це не лише політичне чи економічне завдання, а передусім – процес трансформації внутрішньої управлінської культури, спрямованої на підвищення ефективності*

державного управління, зниження рівня корупції та формування орієнтованої на людину системи публічного сервісу.

Особливе місце в статті відведено аналізу Закону України «Про адміністративну процедуру», що набрав чинності з грудня 2023 року. Його ухвалення стало історичною подією, оскільки впродовж понад двадцяти років питання кодифікації адміністративного провадження залишалося нерозв'язаним. Ухвалення Закону саме в умовах війни не лише засвідчує політичну зрілість Української держави, але й свідчить про її чіткий стратегічний вибір на користь європейських цінностей та правових стандартів. Закон формує нову модель взаємин між органами влади та громадянами, орієнтовану на принципи справедливості, неупередженості, юридичної визначеності та правової захищеності. Це не лише важливий крок у правовому забезпеченні адміністративних процедур, а й зрушення в бік якісного оновлення всієї системи публічного управління.

Окремо наголошено на важливості євроінтеграційного виміру цієї реформи. Закон «Про адміністративну процедуру» не тільки віддзеркалює кращі європейські практики, але й є складником імплементації стандартів адміністративного права ЄС, що віднайшли своє відбиття в Кодексі належного управління (Code of Good Administrative Behaviour) та рекомендаціях Ради Європи. Таким чином, його реалізація є важливою частиною ширшого процесу приведення українського адміністративного права до вимог європейського правового простору. Успішне впровадження європейських адміністративних стандартів стане основою для нової моделі врядування в Україні – відкритої, справедливої, орієнтованої на права людини та здатної ефективно функціонувати в умовах викликів сучасного світу.

Ключові слова: публічне управління, євроінтеграція, адміністративна процедура, доброчесність, правова держава.

Vasyl OSTAPIAK,

Professor of the Department of Public Management and Administration,

Doctor of Political Sciences, Associate Professor

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas

ORCID ID <http://orcid.org/0000-0001-9374-1956>

Ivan MELNYK,

Master of Public Administration and Management

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas

(© OSTAPIAK V., MELNYK I., 2025)

HARMONISATION OF UKRAINE'S PUBLIC POLICY WITH THE EUROPEAN ADMINISTRATIVE SPACE: CHALLENGES AND PROSPECTS

*This research paper examines one of the key challenges and priorities of the current stage of Ukraine's development – harmonisation of the national public administration system with the European administrative area in the context of the implementation of the strategic course towards European integration. Particular attention is paid not only to the formal harmonisation of legislation with the *acquis communautaire*, but also to the in-depth reform of institutional mechanisms, administrative procedures, and the value framework that should form the basis for good governance, legal certainty, openness and respect for the dignity of the citizen. The author emphasises that European integration is not only a political or economic task, but above all a process of transforming the internal management culture aimed at improving the efficiency of public administration, reducing corruption and creating a people-oriented public service system.*

A special place in the article is given to the analysis of the Law of Ukraine «On Administrative Procedure», which came into force in December 2023. Its adoption was a historic event, as the issue of codification of administrative proceedings had remained unresolved for more than twenty years. The adoption

of the law during the war not only demonstrates the political maturity of the Ukrainian state, but also shows its clear strategic choice in favour of European values and legal standards. The law creates a new model of relations between the authorities and citizens, based on the principles of fairness, impartiality, legal certainty and legal protection. This is not only an important step in the legal support of administrative procedures, but also a shift towards a qualitative upgrade of the entire public administration system.

The importance of the European integration dimension of this reform was also emphasised. The Law on Administrative Procedure not only reflects the best European practices, but is also part of the implementation of EU administrative law standards reflected in the Code of Good Administrative Behaviour and recommendations of the Council of Europe. Thus, its implementation is an important part of the broader process of bringing Ukrainian administrative law in line with the requirements of the European legal area. The successful implementation of European administrative standards will form the basis for a new model of governance in Ukraine – open, fair, human rights-oriented and able to function effectively in the face of the challenges of the modern world.

Key words: *public administration, European integration, administrative procedure, integrity, rule of law.*

Постановка проблеми. Процес європейської інтеграції України неминуче пов'язаний із потребою докорінної трансформації національної системи публічного управління. Ідеться не лише про технічну адаптацію законодавства до *acquis communautaire*, а й про сутнісну гармонізацію управлінської практики, інституційних механізмів, процедур та цінностей із європейським адміністративним простором. В умовах війни, внутрішньої політичної нестабільності та соціальних трансформацій ці завдання набувають особливої ваги, оскільки йдеться про фундаментальне оновлення держави на засадах належного врядування, законності, прозорості та

ефективності. *«Успішне просування шляхом європейської інтеграції наближає Україну до Європи, зміцнює взаємини, що відповідають національним інтересам країни» [1].*

Передусім, ключовим викликом залишається адаптація українського адміністративного законодавства до норм Європейського Союзу. Закон «Про адміністративну процедуру», який було ухвалено 2022 року, став важливим кроком до наближення до європейських стандартів. Проте залишається значна кількість проблем: від фрагментованості правового поля до обмеженої спроможності інституцій забезпечити реалізацію ухвалених норм. Європейський підхід передбачає не лише змістовне наповнення адміністративного права, а й процедурну культуру: передбачуваність, дотримання прав осіб, прозорість дій органів влади. Запровадження цих підходів в Україні потребує не тільки нормативної бази, але й змін у правосвідомості управлінців.

Виклад основного матеріалу. 2022 року в Україні було ухвалено один із ключових нормативно-правових актів у сфері публічного управління – Закон України «Про адміністративну процедуру», що набрав чинності з 15 грудня 2023 року. Попри те, що цей Закон залишався в розробленні майже два десятиліття, саме в умовах війни його було остаточно ухвалено, що стало знаковим свідченням послідовного курсу України на побудову правової держави та узгодження національного законодавства з європейськими стандартами. Цей нормативно-правовий акт відкриває нову сторінку у взаємовідносинах між державою та громадянином, фіксуючи правові гарантії справедливого, неупередженого, обґрунтованого адміністративного провадження, що визнає гідність особи як вищу цінність. Упродовж десятиліть в Україні не існувало єдиного кодифікованого закону, що б системно регулював процес взаємодії громадянина (чи юридичної особи) з органами публічної адміністрації.

У результаті адміністративні процедури, що здійснювалися міністерствами, органами місцевого самоврядування або іншими установами, були фрагментарними, базувалися на відомчих інструкціях або галузевих актах, і нерідко суперечили один одному. Така ситуація створювала правову невизначеність, відкривала простір для зловживань, ускладнювала процес оскарження рішень і знижувала довіру до державних інституцій. Не менш важливою була й євроінтеграційна мотивація: Закон «Про адміністративну процедуру» є частиною імплементації *acquis communautaire* – стандартів адміністративного права країн Європейського Союзу. Його положення співвідносяться з базовими принципами європейського адміністративного права, сформульованими в Кодексі належного управління (*Code of Good Administrative Behaviour*) та рекомендаціях Ради Європи. Закон складається з розділів, що системно описують принципи, етапи та механізми адміністративного провадження, включаючи права й обов'язки учасників, порядок ухвалення рішень, можливості для участі в процедурі, порядок оскарження та інші важливі аспекти.

Однією із основних інновацій є визнання за особою статусу «*зацікавленої особи*», що дозволяє їй брати активну участь у процедурі, отримувати інформацію, подавати зауваження, вимагати аргументації рішень та реалізовувати право на справедливе адміністративне слухання. До ключових принципів адміністративної процедури, що тепер мають загальну силу, належать: принцип верховенства права, що забезпечує передбачуваність, юридичну визначеність та повагу до прав людини; принцип рівності перед законом – органи влади повинні діяти однаково щодо всіх осіб у подібних ситуаціях; принцип офіційності, за яким адміністративний орган зобов'язаний самостійно зібрати потрібні докази, а не перекладати цей обов'язок на особу; принцип пропорційності – рішення мають бути співмірними меті і не створювати надмірного тиску; принцип

участі – заінтересовані особи мають право бути заслуханими перед ухваленням рішення; принцип мотивації – кожне рішення повинно містити юридичне обґрунтування, а не лише формальні підстави. Важливо також, що Закон запроваджує уніфіковану процедуру розгляду індивідуальних адміністративних справ, що охоплює: початок провадження – за ініціативою особи чи органу влади; збір доказів та інформування сторін; оцінку обставин та заслуховування позицій зацікавлених осіб; ухвалення рішення; повідомлення сторін і надання мотивованого рішення; оскарження рішення до вищого органу або суду.

Принципи й загальні правила адміністративної процедури передбачено приписами Закону України «Про адміністративну процедуру» від 17 лютого 2022 року № 2073–ІХ [2]. Однією із головних переваг є уніфікація адміністративних процедур у всіх органах публічної влади. Це сприятиме зменшенню правової плутанини, забезпеченню однаковості практики, підвищенню правової визначеності. Закон також покликаний зменшити навантаження на суди, оскільки тепер громадяни матимуть більше інструментів для захисту своїх прав ще до звернення до судової інстанції. Прозоре та обґрунтоване адміністративне рішення із чітким обґрунтуванням і процедурою подання скарг дозволяє зменшити кількість конфліктів і запобігти судовим спорам. Важливою є також процедурна справедливість: особа отримує реальний доступ до участі в ухваленні рішень, що її стосуються, зокрема завдяки праву бути вислуханою, подавати свої аргументи, отримувати відповіді. Це відповідає стандартам Європейського суду з прав людини.

Попри свій потенціал, Закон потребує належного впровадження, а це включає низку практичних викликів. Насамперед, потрібна підготовка державних службовців, які мають глибоко розуміти нову процедуру, опанувати стандарти належного адміністрування, уміти мотивувати рішення, проводити слухання, дотримуватися строків та стандартів

доказування. Також на етапі реалізації виникає потреба в узгодженні чинного галузевого законодавства (митного, податкового, будівельного тощо) з нормами нового закону. Потрібно уникнути конфліктів між спеціальними та загальними нормами адміністративної процедури. Ще один виклик – цифровізація адміністративних процедур, оскільки в багатьох випадках комунікація між громадянином і державою вже давно здійснюється в електронній формі. Закон ураховує цю тенденцію, дозволяючи електронну форму повідомлень, заяв і рішень, але впровадження потребує технічної модернізації. Ухвалення Закону в умовах війни викликало дискусії щодо доцільності його реалізації в кризовий період.

Проте практика показала, що війна не є виправданням відмови від права на справедливую адміністративну процедуру. Навпаки, у період надзвичайних викликів особливо важливо дотримуватися принципів правової держави, забезпечувати мінімальні стандарти захисту особи та запобігати зловживанням владою. Більше того, в умовах переміщення громадян, втрати документів, потреби термінового вирішення соціальних, гуманітарних, житлових, пенсійних питань адміністративні процедури набувають нового змісту – як інструменту швидкого реагування та правового захисту.

До актів (рішень, дій) суб'єктів владних повноважень пред'являється вимога обґрунтованості, тобто врахування всіх обставин, що мають значення для ухвалення рішення (вчинення дії). Обґрунтованість є складником права на належне адміністрування, що закріплене в статті 41 Хартії основних прав Європейського Союзу [3]. Саме тому цей Закон формує нову управлінську філософію, у центрі якої – не орган влади як носій примусу, а громадянин як рівноправний учасник правовідносин, який має право бути почутим, захищеним і справедливо обслуговуваним. Це – перехід від адміністративного домінування до сервісної моделі управління,

заснованої на повазі до особистості. Закон України «Про адміністративну процедуру» – це не просто юридичний документ, а маніфест нової правової культури в системі державного управління. Він узаконює такі базові демократичні цінності, як рівність, прозорість, участь, обґрунтованість і правовий захист. Його імплементація вимагає комплексної трансформації управлінських підходів, навчання посадовців, перегляду внутрішніх процедур органів влади та цифрової модернізації. Успішне впровадження цього Закону – це ще один крок до правової держави, де влада служить, а не панує. У цьому сенсі Закон «Про адміністративну процедуру» – ключова інституційна реформа, що наближає Україну до стандартів належного управління, властивих європейській спільноті.

На іншому рівні – стратегічному – стоїть завдання впровадження політики належного врядування. Концепт *good governance* в європейському розумінні охоплює цілий комплекс принципів: верховенство права, участь громадян, підзвітність, ефективність, недискримінацію, орієнтованість на результат. В Україні ці підходи реалізуються через окремі проєкти, як-от: розвиток е-урядування, електронні сервіси, механізми відкритого доступу до публічної інформації. Проте цілісна система належного врядування ще не стала нормою. На заваді цьому стоять як глибинні культурні бар'єри (традиційна недовіра до влади, толерантність до неформальних практик), так й інституційні проблеми – обмежена автономія органів влади, відсутність належного оцінювання ефективності, слабка система стратегічного планування.

Визначальну роль у гармонізації з європейським адміністративним простором відіграє інституційна спроможність. Це поняття охоплює здатність органів влади формулювати, запроваджувати, моніторити та коригувати політику на основі доказів і з урахуванням інтересів громадян. Для України це означає потребу реформування державної служби на основі принципів професіоналізму, політичної нейтральності, сталості кадрів.

Попри наявність законодавчої бази, на практиці система державної служби досі страждає від політичної залежності, нестійкості управлінських кадрів, відсутності системи мотивації та професійного розвитку. Європейський досвід свідчить, що саме стабільна, висококваліфікована та незалежна державна служба є основою ефективного адміністрування.

Поряд із формальними процесами гармонізації не менш важливою є культурна адаптація управлінського мислення до європейських норм. Ідеться про розвиток адміністративної культури, в основі якої лежать такі цінності, як служіння суспільству, повага до людини, прозорість процесів, відкритість до змін. Інтеграція до європейського адміністративного простору має починатися з університетських програм, підвищення кваліфікації державних службовців, формування нової управлінської етики.

У контексті повоєнної відбудови завдання модернізації публічного управління набуває нового змісту. Ідеться не лише про відновлення інституцій, а про створення таких, що відповідатимуть сучасним викликам: гнучких, цифрових, стійких до криз, орієнтованих на цінності. Водночас, виклики зберігаються: відсутність довіри до держави, хронічне недофінансування інституцій, кадровий дефіцит, корупційні ризики, надмірна політизація управлінських рішень. Тим не менш, сучасні умови формують унікальне вікно можливостей: у часи кризи відкривається простір для радикальних реформ, посилення співпраці з європейськими партнерами, а головне – для внутрішньої трансформації української управлінської системи. Європейський вибір України – це не лише зовнішньополітична стратегія, а й глибока модернізація внутрішньої державної архітектури. *«Війна певним чином ускладнила реформування в межах реалізації Угоди про асоціацію Україна – ЄС та процес імплементації пакета рекомендацій Єврокомісії»* [4]. Саме тому публічна політика має стати провідником цієї трансформації.

У контексті повномасштабної війни, розв'язаної російською федерацією проти України, питання повоєнної відбудови країни стало не лише економічним чи інфраструктурним завданням, а й викликом для всієї системи публічного управління. Зруйновані міста й громади, мільйони внутрішньо переміщених осіб, глибока соціальна травма, загроза втрати кадрового потенціалу, масштабна деіндустріалізація та загострення глобальної геополітичної конкуренції – усе це вимагає системної, інтегрованої та стратегічно орієнтованої відповіді з боку державної політики. Повоєнна відбудова України – це не лише процес фізичної реконструкції, а й трансформація держави як інституційної системи. Саме тому ключовою умовою успіху цього процесу постає гармонізація публічної політики, тобто створення цілісної, узгодженої системи дій, що об'єднує всі рівні влади, усі галузі політики та всі ресурси держави й суспільства навколо спільної візії.

Гармонізація публічної політики в повоєнний період має кілька ключових вимірів. По-перше, це інституційна гармонізація, що передбачає узгодження функцій і повноважень центральних і місцевих органів влади. В умовах масштабної децентралізації, яку Україна реалізувала впродовж останнього десятиліття, важливо уникнути дублювання повноважень, хаотичного управління, «конкуренції за ресурси» між центром і громадами. Для цього потрібно запровадити прозору модель політики відновлення, що базується на чіткому розподілі ролей: держава – як стратегічний координатор, громади – як виконавці й партнери, бізнес і громадськість – як джерело інновацій, ідей, контролю та відповідальності. По-друге, гармонізація має бути політичною, тобто уникати конфліктності між урядовими програмами, фрагментації політичної відповідальності, популізму й короткострокових рішень. Уся система відбудови повинна працювати як одна політична платформа, що зорієнтована на довгострокову стабільність, зростання і зміцнення демократичного ладу.

Одним із головних викликів публічного управління після війни стане відновлення довіри до держави. Під час війни значна частина населення на практиці побачила ефективність волонтерських структур, міжнародної допомоги, іноді навіть приватної ініціативи – у той час, як держава не завжди встигала або була паралізована на певних територіях. Саме тому для успішної гармонізації політики держава повинна повернути собі легітимність через прозорість, участь громадян, ефективність та антикорупційність. Кожна політика відбудови – від освітньої до інфраструктурної – має супроводжуватися системою громадського моніторингу, незалежного аудиту та відкритих баз даних.

Третім виміром гармонізації є гармонізація з європейськими підходами, що набуває особливого значення в умовах кандидатського статусу України в ЄС. Повоєнна відбудова має відбуватися не лише у форматі «*відновлення втраченого*», а в логіці «*відбудувати краще*» (build back better). Це означає, що держава повинна створити інституційні передумови для нової якості публічної політики: цифрові сервіси, прозоре планування, гендерно-чутливе управління, екологічно стійкі рішення, фінансову дисципліну, політики інклюзії. Такий підхід передбачає не просто відновлення довоєнного стану, а трансформацію України в державу європейського зразка, з ефективною бюрократією, розвинутими публічними інститутами та соціальною орієнтацією.

На рівні практичної реалізації це означає потребу у створенні єдиної системи стратегічного програмування повоєнного розвитку. Має бути ухвалено комплексний план відновлення з пріоритетами, зонами відповідальності, джерелами фінансування, індикаторами моніторингу. Такий план має включати секторальні стратегії (економічна, енергетична, освітня, медична, цифрова політика), регіональні програми (відбудова зруйнованих громад, відновлення промислових кластерів, інвестиції в регіональний розвиток), людський капітал (реінтеграція ветеранів,

переселенців, повернення молоді), а також інституційну реформу (публічна служба, антикорупційна політика, реформа правосуддя).

У цьому контексті важливою умовою гармонізації політики є наявність єдиного центру координації, що не лише стежить за імплементацією планів, а й забезпечує горизонтальну й вертикальну узгодженість дій. Таким центром може стати спеціальне Агентство з відбудови або Координаційна рада при Кабінеті Міністрів, що б взаємодіяла з міжнародними партнерами, донорами, громадянським суспільством і бізнесом. Її завданням є забезпечення принципу несуперечності, коли всі урядові політики спрямовані на досягнення єдиної мети – сталого, інклюзивного, безпечного розвитку.

Невід’ємним елементом гармонізації публічної політики має стати збалансованість короткострокових і довгострокових пріоритетів. Після війни держава повинна одночасно вирішувати завдання екстреного реагування (відновлення житла, ліквідація наслідків руйнувань, підтримання населення) та формувати підвалини майбутнього розвитку (інвестиції в освіту, інновації, екологію). Тому критично важливим стає створення механізмів стратегічної стійкості – тобто здатності держави одночасно реагувати на поточні виклики й зберігати фокус на трансформаційній меті.

На особливу увагу заслуговує питання інституційної спроможності органів публічної влади, що мають реалізовувати політики відбудови. У повоєнний період особливу роль відіграватиме публічна служба, що має оновитися, пройти через фільтри доброчесності, професіоналізму та лідерства. Для цього варто створити нову компетентнісну модель державного службовця, запровадити спеціальні програми підготовки управлінців у сфері повоєнного розвитку, мобілізувати ресурси міжнародної технічної допомоги для розбудови кадрового резерву.

Варто також наголосити на ролі громадянського суспільства у формуванні публічної політики. Війна дала імпульс для зростання горизонтальної самоорганізації, мобілізації волонтерського та експертного потенціалу. Тепер важливо інтегрувати ці ресурси до офіційних процесів ухвалення рішень. Це може бути реалізовано через інституціалізацію громадських рад, цифрові платформи участі, громадські аудити, відкриті конкурси на управлінські посади. Участь громадян у формуванні, реалізації та моніторингу публічної політики – це не тільки принцип демократії, а й гарантія стійкості реформ.

Гармонізація публічної політики в повоєнний період – це також нормативно-правова модернізація. Україна має відповідно до стандартів ЄС поступово оновити адміністративне, бюджетне, земельне, екологічне, податкове законодавство. Така модернізація має бути не декларативною, а практичною – закони повинні працювати на місцях, забезпечувати результативність політики і нести відповідальність за неефективність. Лише таким чином можлива реальна європейська інтеграція.

Висновки. Повоєнна відбудова України є процесом не лише інфраструктурним, а політичним, правовим, ціннісним і цивілізаційним. Її успіх залежить від того, наскільки гармонізованою буде публічна політика: наскільки узгоджені будуть дії різних державних інституцій; наскільки прозорими, ефективними та відповідальними будуть адміністративні рішення; наскільки узгодженими будуть пріоритети на центральному та місцевому рівнях; наскільки тісно співпрацюватимуть держава, бізнес і суспільство; наскільки Україна буде здатна поєднувати відновлення з реформами, а короткострокову підтримку – з довгостроковим розвитком. Гармонізація публічної політики – це інтелектуальна межа для повоєнного державотворення, і саме вона формуватиме майбутнє України як правової, демократичної, сталої та європейськоорієнтованої держави.

Гармонізація публічної політики України з європейським адміністративним простором не може бути зведеною до формального копіювання правових норм. Ідеться про системну трансформацію, що охоплює правові механізми, інституційні структури, управлінські практики й управлінську культуру загалом. У центрі цієї трансформації – людина, громадянин, якому держава має служити ефективно, відкрито, законно. *«Таким чином, належне врядування стало в ЄС парадигмою для надання реального ефекту цінностям і стандартам демократії, захисту прав людини та верховенства права, потрібною вимогою на всіх рівнях державного управління»* [5].

Україна має значний потенціал до реформування публічного адміністрування: законодавчі засади, політичну волю, підтримку міжнародних партнерів. Перспективи гармонізації визначаються не лише формальними критеріями відповідності, а й реальним змістом політик, довірою до влади, якістю надання публічних послуг. Саме в цих аспектах вирішуватиметься успіх України як майбутнього члена Європейського Союзу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Пашуля Г. Я. Глобалізація як явище, що впливає на формування нового типу держави. *Науковий вісник*. 2011. № 2. С. 22–31.
2. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 р. № 2073–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.
3. *Україна на шляху до ЄС : реалії і перспективи*. 2022. № 1–2 (187–188). URL: https://razumkov.org.ua/images/journal/NSD187-188_2022_ukr_full.pdf.
4. Стратегія щодо інновацій та доброго врядування на місцевому рівні. URL:

[http://fs.edukit.vn.ua/Files/downloads/Стратег_я%20доброго%20врядування\(посилання\).pdf](http://fs.edukit.vn.ua/Files/downloads/Стратег_я%20доброго%20врядування(посилання).pdf).

REFERENCES

1. Pashulia H. Ia. (2011). Hlobalizatsiia yak yavyshe, shcho vplyvaie na formuvannia novoho typu derzhavy. *Naukovyi visnyk*. 2, 22–31. [in Ukrainian]
2. Pro administratyvnu protseduru (2022) : Zakon Ukrainy vid 17.02. № 2073–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>. [in Ukrainian]
3. *Ukraina na shliakhu do YeS : realii i perspektyvy*. (2022). № 1–2 (187–188). URL: https://razumkov.org.ua/images/journal/NSD187-188_2022_ukr_full.pdf. [in Ukrainian]
4. Stratehiia shchodo innovatsii ta dobroho vriaduvannia na mistsevomu rivni. (2008). URL: [http://fs.edukit.vn.ua/Files/downloads/Стратег_я%20доброго%20врядування\(посилання\).pdf](http://fs.edukit.vn.ua/Files/downloads/Стратег_я%20доброго%20врядування(посилання).pdf). [in Ukrainian]